

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Egloga Ecclesiastica Radbodi S. Traiectensis Ecclesiae famuli, de virtutibus
B. Lebuini Presbyteri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

in secula benedictus. Decursa igitur, utcunque potuimus, de gestis beati confessoris Christi Lebuini narrationis ferie, libet pauca de inuentione eius subnectere.

C A P. XVII. De translatione S. Lebuini.

Post felicem illius ad caelestia transitum, hostis instinctu maligni contigit, Saxones, quorum maxima pars adhuc in infidelitate durabat, basilicam, qua sacrum corpus iacebat humatum, iterum succendere, & cuncta circumquaque vastare. Et cum per triduum eius quaereret sepulcrum, Deo providente, reperire nequiuerunt. Unde accidit, ut idem locus diu solitudinem pateretur.

Interea Gregorio venerabili Abbate, cuius supra mentionem fecimus, ab hac instabili habitatione in domum aeternitatis migrante, consanguineus eius Albricus dignitatem suscepit Traiectensis cathedrae. Qui cum haberet quandam virum Deo dignum, sibi speciali affectu deuinctum, nomine Ludgerum, postmodum pontificali honore sublimatum, sic affatus est cum: Mi frater charissime Ludgere, cum nouerim te ea, quae ad diuinam pertinere religionem, studiosè exquirere, hortor ac postulo, loco illi, quo sacrum corpus Lebuini Christi sacerdotis recoditum fuit, te curam impendere, & ut a te, Deo reuelante, inueniri valeat, magnoperè elaborare, atque ad concinnandas Deo laudes templum inibi super illud aedificare. Qualis etenim quantusque vir fuerit, tua fraternitas optimè nouit. His acquiescens monitis egregius Ludgerus, omni adhibita sollicitudine, agrum, in quo thesaurus ille erat absconditus, excolit pro viribus, similis homini bonam margaritam quaerenti studiosus. Et quantum minimè, quod desiderabat, valeret inuenire, moestus oppidò, tamen intra spatium loci, quo putabatur contineri, cepit basilicam aedificare. Sed bono viro bona quaerenti non defuit manifestatio bonitatis Domini. Visum denique ei est in somnis, sanctissimum Christi sacerdotem Lebuinum secum loqui, & sui detegere locum sepulcri, seque ita affari: Laudabile, inquit, ac Deo placitum tuum approbo studium, mi frater amantissime Ludgere, quod ad honorem nominis Dei templum iam olim dirutum conaris restructuere. Mei verò membra corpulculi reperies remoto hoc, quae erigis, pariete Australi. At seruus Domini Ludgerus nil haesitans de visione, aggregata Cleri plebisque plurima concione, atque subruo quem erigebat pariete, in loco sibi praestitò, quod desiderabat, se gaudens inuenisse. Oblata itaque Deo, ut dignum erat, in hymnis & psalmis gratiarum actione, dilatari fecit spatium aedificij illius, quatenus inibi clauderetur thesaurus, a se Domino reuelante, repertus. Quantum denique sit preciosus, ab eo tempore usque in praesens signis declaratur ac virtutibus, quae per eius merita in suos fideles operari semper dignatur ineffabilis potentia benigni Iesu, Dei & Domini nostri: Qui cum patre & spiritu sancto uiuit & regnat per infinita secula seculorum, Amen.

Saxones eius inflammant ecclesiam, sed corpus inuenire non possunt.

S. Lebuinus apparet Ludgero.

Inuenitur corpus S. Lebuini.

Editur miracula.

URIVS

RVIII
5

EGLOGA ECCLESIASTICA RADBODI TRAIECTENSIS ECCLESIAE FAMVLI, DE VIRTVTIBVS

S. Is S. Radbodus fuit Traiectensis Ecclesiae Episcopus, cuius vita est 20. Noubris hoc VI. Tomo. 12. Noubr.

B. Lebuini presbyteri, & de sancto nomine eius, quod non sine quodam futurorum praesagio sortitus esse creditur.

Nelytus Anglorum veniens Lebuinus ab oris, Sacris virtutum remis, & remige Christo, Saeva procellosi compressit flumina Rheni, Cuius fortè graui turgebant ostia flatu, Exagitata feris persapè Aquilonibus antè: Atque ea diuinæ fuerant sic inuia nauì.

Sed postquam sanctus rabidas perflauerat vndas, Caelitus emissio semèl impetrauit ab Austro, Corruit immitis Boreas, moxque aequore tuto, Suscepit placidus Pacis nauigia Rhenus. Hæc ubi successu portum petiere secundo, Urbis in antiquæ perfixa est ancora glebis, Et lapidis firmata situ: nè fortè solutas Turbine quassaret rursus vis horrida puppes. Tum verò insignem mirata est terra colonum Condemnare suas caelesti fomite messes, Ac malè nata solo diuinis vrere flammis.

Hos allegoricis decernere vitibus agros,
 Illos sinceri sulcis addicere farris,
 Arboribus quosdam fidei exercere locandis,
 Qui sua vicino collustrent germina celo.
 Cernere erat steriles splendescere floribus herbas,
 Fœcundumque nemus fruges nutrire salutis,
 Nil non proficuum campos redolere per omnes,
 Postquam diua seges felicibus hæserat aruis.

Hæc typicè noster gessit Lebuinus, amice,
 Si benè perpendis, quid spiritus innuat odis.
 Nam pepigit vites, cum multos codicis almi
 Struxerat eliquijs, cum dogmata mystica sparfit.
 Triticeam posuit messem, cum pectora munda
 Esse dedit, castumque Deo subtexit agmen.
 Porrò autem arboreas studuit plantare nouellas,
 Robora cum fidei statuit, cum pacis oliuam
 Crescere, cum fructus fecit pollere perennes.

Iure igitur summo à nobis tractatur amore,
 Iure illi venerandus honos impenditur. altor
 Qui probitatis erat, verique assertor opimus,
 Errorum domitor, vitij calcator auari,
 Arca pudicitia, frugi quoque virginis aula,
 Virtutum turris, pacis seu lucis oliua.
 Postremò ipsius, quam carmina cuncta verentur,
 Et quæ terreno spoliat se dapfili auro,
 Quæque Deo cognata, mori pro fratribus optat,
 Virtutis, cum spe æternæ custodia vitæ.

Ergò tibi prudens lector, tibi consule, quæso,
 Et mecum, sancto Domini solennia vota
 Nè tardes offerre, virum hunc quia diligit omnis
 Dilectus Christo. Christum nam diligit ipse,
 Atque ipsum Christus, flagrans amor ardet vtrinque,
 Sed Christi de parte magis, minus est quia totum
 Quod mortalis agit, superant diuina caducum.
 Nos quoque, quos semper famulos Lebuinus habebit
 Nos quia semper amat, deuorè hunc semper amemus,
 Suauib' & modulis Christi cantemus amicam,
 Ipsius & nomen Latio sermone canatur,
 Quale sonat, toto diuisus ab orbe, Britannus.
 Nanque illic puerum dixere crepundia paruam
 Liauuium, quod sacrum post hæc baptisma probauit,
 Deceuitque Deo dulce & memorabile nomen.
 Nam si vertatur Liauuium, quod cuna sonabat,
 Carus amicus erit. sed verbum augere necesse est,
 Cuius, siue Cui. Melius quid conuenit istic,
 Quàm si lege metri Christo, Christiue subaudis?
 Hæc duo si copules, sancti vocitamen adimplet.
 Atque in vtroque places. cum te Romanus & Anglus
 Audiat exultans, laudat idioma docentem
 Quod patrium armatos, translatum pascit inermes.

Eccè autem cohibere monent fastidia carmen,
 Nè Musis doctas lædam ruralibus aures:
 Quod faciliè, stipulis cum quiddam garrus nostris,
 Accidit, Arcadici quæ rudunt more peculi.
 Vixque aliquis curet calcem expectare canoris,
 Cui neque saltem obolo primordia digna videntur.
 Sed refert, quid quisque canat. nos ocia fœda
 In melius mutasse rati, spirantis amomi,

Multos col-
 ligit sanctæ
 prædicatio-
 nis fructus,
 S. Lebuinus

Dilectus Deo
 & hominibus
 S. Lebuinus

Interpreta-
 tio nominis
 eius.

Palmarumque inopes, Siluano extorsimus algam.
 Quam Lebvine vides sacer ac memorande sacerdos.
 Hanc precor, vt Christum recolens, nil fastibus vsum
 Pallentis viduæ potiùs cessisse minutis,
 Gratum habeas, precibusque tuis mea vincula soluas,
 Et vera facias, post diuersoria carnis,
 Libertate frui, sacris cum cœtibus Agni.

SERMO BEATI RADBODI S. TRAIECTEN-
 SIS ECCLESIAE DEI FAMVLI, ET POSTEA

Episcopi, presbytero.

SAepe cōtingit, fratres charissimi, vt inter epulas grata sit cōiuan-
 tibz fabulosa narratio, & oppressum cibis carnalibus animū que-
 libet figmentorum persequatur esuries: dumque sū oblita mens,
 ad tempus ob repletionem corporis obsonium spirituale fastidit,
 magis appetat species vanitatū quibus aures carnis oblectet, quam
 doctrinæ caelestis dulcedinem qua nauſcantē animam vera & per-
 petua suauitate reficiat. Verū nobis in præſenti lectione multo

aliter euenire letamur, qui quanto hanc solenniū carnis aure percipimus, tanto eam
 auidius in cordamus, atque id ipsum quod sumimus post venerandam esuriam satiata
 tis opulentiam, post felicem satietatem, rediuiam esuriam in nobis creare non du-
 bitamus. Itaque vt manifestius eluceat, quæ (vt dicitur) cupedia spiritualibus fameli-
 cis hoc narrationis genere promittuntur, ponantur iam super caelestem mensam fer-
 cula delicijs omnibus huius seculi gratiora, ex quibus suauissimas vitæ perennis epu-
 las capientes, tam iocundæ refectiois authori Deo gratias referamus, qui per singu-
 los annos dulcissimi conuiuij participatione clemēter nos exhilarat, dum beatissimi
 nobis Lebuii memoriam annua natalis sui festiuitate, tanquā panem Angelorum
 ex ipso pietatis suæ cophino prolaturum repræſentat. Quo dum deuotē vescimur, salu-
 briter esurimus, copiosissimē pascimur, hilariter exultamus. His consequenter ad-
 iungitur habitudo mentis pulcherrima, fortitudo inuicta, salus continua, cōtempus
 mundi, appetitus caelestium, desiderium futurorum. Quocircā oportet nos perpen-
 dere fratres, quantē sint deliciae quæ porriguntur, vt eadem fumere auido corde non
 differamus: quibus repleti nulla formidemus machinamenta hostium, nullo terrea-
 rum grandine secularium tempestatum. Atque vt hoc diuina miseratione assequi va-
 leamus, huius nobis sanctissimi viri exemplum sufficere posse credimus, qui inter ad-
 uersa mundi & prospera, sæuientis fortunæ impetum, quemadmodum turris Sion,
 & porta Hierusalē præsidio Angelico defensa recussit, cassatisq; ictibus machinarum
 in sempiternæ fidei soliditate persistere meruit. Ad tantam verò perfectionē quibus-
 dam bonorum naturalium gradibus ascendit, quibus quasi scalis euectus, terrena
 transiens celorū alta feliciter penetravit. Deniquē in infantia sua Deo & hominibus
 charus extitit: cumq; esset ingenio docilis, animo mitis, pauper spiritu, meritis diues,
 viris probatis certatim annitentibus habitum religionis assumpsit, in quō itā Christo
 & Ecclesiæ suæ deuotus effectus est, vt cōæuos suos literali sagacitate præcederet, ma-
 ioribus officiosissimē pareret, perfectorum imperijs tanquā à Deo datis vera humi-
 litate præditus acquiesceret. Porrò in pueritiæ annis, morum honestate sectatus est
 venerandam senum canitiem, innocentis vitæ simplicitatem doctrinæ caelestis erudi-
 tione componēs. Pubertatis autem spatia, non lasciuientis animi voluptatibus effœ-
 minauit, sed potiùs rigore frugalitatis, & iugi laborū erercitio, rebellionem iuuetutis
 edomuit, caligans corpus suum & in seruitutem redigens, nè fortē cū alijs prædi-
 caret, ipse reprobos efficeretur. Huius siquidē philosophiæ nobilissimos professores,
 multos in sancta Ecclesia esse sciebat: inter quos felicitis memoriæ Vuillibrordum
 atque Bonifaciu Pontifices in vineæ cultura Dominicæ apprimè laborasse audierat,
 ideoque animū Deo placitis operibus exercebat, vt quos habuerat in Christianitatis
 prouectibus socios & patres, eosdē haberet in æterna felicitate confortes. Enimuerò
 quia tantorum familiæ Christi luminarium sacra mētio nostris relationibus, ac si qui-
 dam venerandæ lucis radius, illapsa est, intermisso paululū superiore stylo, viros non
 sine mentis alacritate memorandos, dignis laudū præconijs ad honorem Dei, prout
 possimus, extollamus: vt Lebuii nostro tanto crescat altior gloria, quanto se præ-
 cedent-

Historie
 Sanctorum
 quid vtili-
 tatis lectori
 adferant.

URIVS

9 per
 10 per

RVIII

5

S. Lebuius
 inter aduer-
 sa & prospera
 semper sta-
 bilis & con-
 stans.

Fit Mona-
 chus.

In ætate pu-
 er, moribus
 canus.

1. Cor. 9.

S. Vuilli-
 brodus &
 Bonifacius,
 huius sancti
 conterranei
 & prædica-
 tionis socij
 lege vitam
 S. Swiberti
 1. Martij.